

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Tos/27/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115010602
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Mozner
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8115010602.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Mariána Sninského na neverejnom zasadnutí konanom 6. októbra 2015 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zamietla sťažnosť ods. J. Y. proti uzneseniu Okresného súdu Prešov z 9. júla 2015, sp. zn. 4Pp/44/2015.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov uznesením z 9. júla 2015, sp. zn. 4Pp/44/2015, podľa § 415 ods. 1 Tr. poriadku v spojení s § 66 ods. 1 Tr. zákona zamietol návrh ods. J. Y. na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere jeden rok uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo 6. mája 2015, sp. zn. 2T/28/2015.

V odôvodnení tohto uznesenia okresný súd s poukazom na znenie vyššie uvedených zákonných ustanovení a obsah vykonaných dôkazov najprv konštatuje, že formálne predpoklady podmieneného prepustenia boli u odsúdeného splnené 5. júna 2015. Pokiaľ ide o splnenie materiálnych podmienok, má prvostupňový súd za to, že nebolo nepochybne preukázané, že odsúdený splnil aj tieto predpoklady. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že odsúdený sa druhovo rovnakej trestnej činnosti dopúšťal opakovane, jednak ako mladistvý a tiež ako dospelý, napriek tomu, že vo výkone trestu sa nachádza už tretíkrát, z čoho dvakrát bol podmienené prepustený. Zároveň zdôraznil, že ani predchádzajúci výkon trestov odňatia slobody, pričom z posledného bol podmienené prepustený v máji 2014 so skúšobnou dobou 48 mesiacov, ho neodradil od toho, aby sa v novembri 2014, teda len päť mesiacov po podmienenom prepustení, dopustil druhovo rovnakej trestnej činnosti. Podľa súdu prvého stupňa tieto skutočnosti v značnej miere diskvalifikujú dôveryhodnosť vyjadrení odsúdeného jednak ohľadom ním prejavenej ľútosti, ale najmä ohľadom jeho sľubu, že v budúcnosti povedie riadny život a vyvaruje sa trestnej činnosti. Okrem toho poukázal okresný súd tiež na to, že odsúdenému nebola udelená žiadna disciplinárna odmena. Preto len tým, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody dodržiava ústavný poriadok, plní príkazy a nariadenia príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, nebolo podľa neho dostatočne preukázané, že u odsúdeného došlo výkonom trestu k polepšeniu. Na základe uvedeného má okresný súd za to, že predchádzajúci výkon nepodmieneného trestu nestačil na nápravu odsúdeného.

Ihneď po vyhlásení tohto uznesenia podal proti nemu ods. J. Y. ústne do zápisnice sťažnosť, ktorú ale do rozhodnutia krajského súdu bližšie neodôvodnil.

Krajský súd v Prešove ako nadriadený súd na podklade vyššie uvedenej, včas a oprávnenou osobou podanej sťažnosti v súlade s § 192 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť ods. J. Y. nie je dôvodná.

V prvom rade treba k veci uviesť, že v rámci konania, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, boli vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre spoľahlivé rozhodnutie o návrhu na podmienkové prepustenie sťažovateľa. Prvostupňový súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia, rešpektujúc ustanovenie § 176 ods. 2 Tr. poriadku, uviedol skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ako aj právne úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že u odsúdeného nie sú splnené materiálne podmienky podmienkového prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd sa s týmito, vo všetkých smeroch logickými a presvedčivými dôvodmi napadnutého uznesenia, ktorých podstata je uvedená vyššie, plne stotožnil a nad ich rámec len pre úplnosť k veci dodáva:

Pri rozhodovaní o podmienkovom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody je nutné zhodnotiť celý doterajší život odsúdeného, včítane jeho správania pred spáchaním trestného činu, správania, ktoré viedlo k jeho spáchaniu, ako aj správania vo výkone trestu odňatia slobody. Všetky tieto okolnosti je pritom nutné posudzovať v ich vzájomných súvislostiach, a nie izolovane. Len tak je totiž možné spoľahlivo posúdiť, či aktuálne správanie odsúdeného a plnenie jeho povinností vo výkone trestu odňatia slobody nie je len vonkajším prejavom jeho prispôsobenia sa prostrediu ústavu na výkon trestu, ale je výrazom skutočných zmien jeho osobnosti odôvodňujúcich nádej, že v budúcnosti povedie riadny život (primerane napr. rozhodnutie uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu pod č. 10/1963).

So zreteľom na uvedené považuje aj krajský súd za podstatnú kriminálnu minulosť sťažovateľa, na ktorú okresný súd správne poukázal, a ktorá už sama o sebe naznačuje sťažné možnosti nápravy odsúdeného, ktorý pokračuje v trestnej činnosti, hoci už bol v minulosti za obdobnú trestnú činnosť opakovane potrestaný. Toto zistenie výrazne znižuje reálnosť očakávaní, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život a v záujme zabezpečenia ochrany spoločnosti sa tak do popredia dostáva represívna funkcia trestu spočívajúca v tom, že odsúdenému sa zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti jeho izoláciou. Zároveň skutočnosť, že sťažovateľ nebol počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody ani raz disciplinárne odmenený, nasvedčuje v konfrontácii s doterajším životom odsúdeného tomu, že jeho aktuálne správanie sa vo výkone trestu nie je výrazom jeho skutočného polepšenia, ale je len výsledkom prispôsobenia sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody a snahy o podmienkové prepustenie.

Tieto dôvody viedli Krajský súd v Prešove k tomu, že sťažnosť ods. J. Y. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.